

[Bertel Haarder]

at hans kone var gravid, og derefter udbrød: »så skal a hjem.«

Eva Møller (KF):

Jeg vil gerne begynde med på det konservative folkepartis vegne at udtrykke tilfredshed med, at regeringen nu vil til at spare, at også regeringen nu har indset, at det er nødvendigt med alvorlige besparelser, hvis vi skal have genskabt balance og orden i den danske økonomi.

Vi kan måske også sige det med boligministerens lidt malende udtryk, at det nu endelig er gået op for regeringen, at vi har forladt de glade 1960ere og er på vej ind i de flade 1980ere. Det viser sig altså, at man fra regeringens side nu også vil spare på det, som i hvert fald jeg hidtil har troet var en af regeringens og socialdemokratiets hellige køer, nemlig uddannelsesområdet, og det skal de bestemt ikke have utak for fra det konservative folkepartis side.

Til gengæld kan vi nære nogen bekymring for, at man nu begynder ligesom at tage finansloven op bid for bid med en forespørgselsdebat i dag om ét hold nedskæringer. Vi forudser med gru, at vi til næste år skal have sådanne forespørgselsdebatter, fra vi starter samlingen, frem til finanslovbehandlingen og om alle områder; det synes vi ikke er nogen særlig god måde at gøre det på.

Når jeg nu har nævnt finansloven, vil jeg ikke undlade at sige, at der dér, i hvert fald som jeg har læst den, er rigeligt at spare på uddannelsesområdet. Det viser sig, at uddannelsesområdet ifølge det fremsatte finanslovsforslag har en stigning, der er 3 pct. større end den stigning, der er på finanslovsforslaget som helhed. Så der er nok ikke grund til de helt store bekymringer eller frygt for, at dansk undervisning og dansk uddannelse vil blive slået i stykker på grundlag af de besparelser på 150 mill. kr., som regeringen her foreslår.

Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at hvis det konservative folkeparti havde været med i de drøftelser, der er ført mellem de fire forligspartier om disse besparelser, og hvis vi havde haft nogen indflydelse på dem, håber og tror jeg, at meget havde været anderledes. Vi ville have ønsket, at sagen var grebet an på en helt anden måde. Jeg føler, det er meget forkert, at disse besparelsesforslag er trukket ned over uddannelsesinstituti-

onerne som en slags diktat fra ministerens side. Vi havde fundet det langt rimeligere, om ministeren sammen med sine embedsmænd havde sammenkaldt lederne af de berørte uddannelsesinstitutioner og andre sagkyndige og med dem havde drøftet en langsigtet målsætning, en målsætning, som havde taget hensyn til alle de aspekter, der nu engang bør medtages, inden man begynder at lave nedskæringspolitik.

På uddannelsesområdet skulle vi naturligvis specielt se på de pædagogiske virkninger af besparelserne, både for dem, der tager uddannelsen, og for dem, der måske senere skal benytte de mennesker, vi uddanner. Men vi skulle også se på de finansielle virkninger, de beskæftigelsesprognoser, der nu engang foreligger, og sidst, men ikke mindst, havde det vel været rimeligt også at se på de virkninger, det kunne have haft for egnsudvikling, egnsplanlægning osv., når man laver besparelser. Alle disse ting havde vi ønsket at medtage, når man udarbejdede en langsigtet målsætning, i stedet for, at man bare greb til at spare.

Jeg opfatter besparelserne nu som nærmest lidt vilkårlige, et spørgsmål om, at der skulle findes nogle områder, hvor man kunne spare, hvorefter man har taget de områder, det var nemmest at spare på.

Det har i mange år været kendt både af Danmarks lærere selv, af undervisningsministeriet og også af folk i udlandet, at danske lærere har en god uddannelse, både set inden for landets egne grænser og i sammenligning med den uddannelse, vi kender andre steder. Det siges, at den bedste videreuddannelse i denne verden tilbydes de danske lærere, og derfor er der nok ikke nogen grund til at være så forfærdelig bekymret for de besparelser, der sker på lærerseminarierne og med hensyn til videreuddannelsen af folkeskolelærere. Jeg tror ikke, det giver anledning til de helt store problemer, specielt ikke i en tid, hvor vi ved at børnetallet er dalende. Jeg er ikke sikker på, at hr. J. K. Hansens idé med jubelåret slår igennem, så jeg tror nok, vi må erkende, at det er prognoserne om det dalende børnetal, vi skal regne med og tro på fremover, men jeg vil gerne stadig væk sige til ministeren, at jeg savner en langsigtet målsætning. Jeg savner en debat, som kunne have overbevist mig og andre om, at det er det rigtige, at vi nu pludselig godkender semina-